

ΨΙΤΤΑΚΟΣ

ἔχω γάρ δῶρον κάλλιστον. ἄρ' ἐρωτᾶς ὁ τι ἔστι τὸ δῶρον;
ἄκουε δή.

ξένος μὲν γάρ τις ἥλθε, τρίτη ἡμέρα αὐτῇ, φέρων ἐν
οἰκίσκῳ θαυμάσιον ὄρνιθιον, θαυμασιώτατον μὲν οὖν. ἔστι
γάρ μέγα τὸ ὄρνιθιον, καὶ τὰ μὲν πράσινον, τὰ δὲ ἔξανθόν·
ἔχει ρύγχιον μέγα καὶ καμπύλον· ἔχει δὲ καὶ μεγάλην τὴν
φωνὴν καὶ ἀνθρωπίνην.

ἔλεγε δ' ὁ ξένος ψιττακὸν εἶναι τὸ ὄρνιθιον. λαλεῖ τὸ θηρίον
ώς ἄνθρωπος. ἐπειδὴ γάρ τάχιστα ἥλθεν ὁ ξένος, βοᾷ ὁ
ψιττακός· "χαίρετε."

ἡμᾶς δ' εὐθὺς φόβος κατέλαβεν· ὁ δ' εἶπεν, "οὐδεὶς φόβος, ὃ
ἄνθρωποι· χαίρειν κελεύει ὑμᾶς ὁ ψιττακός, φιλὸς ὃν θεοῖς·
οἱ γάρ θεοὶ ἐποίησαν αὐτὸν λαλεῖν φωνῇ ἀνθρωπίνῃ."

καὶ ὁ Θράσυλλος θαυμάζων εἶπε, "τί δὴ τοῦτ' ἔστιν, ὃ τάν;
οὐ γὰρ ἡκούσαμεν ἡμεῖς οὐδέποτε ὄρνιθίου λαλοῦντος φωνῇ
ἀνθρωπίνῃ. τί ἄλλο λέγει;"

ὁ δὲ ξένος, "πολλὰ δή· πεινῶν γάρ κελεύει σιτία φέρειν,
διψῶν δὲ ποτὸν φέρειν κελεύει· μὴ φερόντων δ' ἡμῶν,
λοιδορία ἔστι πολλή."

οἱ δὲ Θράσυλλος ἐπήνεσέ τε τὸν ψιττακὸν τῆς εὐφωνίας, καὶ
εἶπεν· "ὦ ξένε, ἄρα πωλεῖς μοι τὸ ὄρνιθιον;"

οἱ δέ, "καὶ μάλα, ἔφη, δέκα δραχμῶν."

λαβὼν οὖν τὰς δέκα δραχμὰς ἀπῆλθε μὲν ἄσμενος, ἡμῖν δὲ
κατέλιπε τὸν ψιττακόν, πολλὰ λαλοῦντα, οἴα τάδε· "ὦ
κατάρατε, ποῖ φεύγεις; κάρυον, κάρυον, κάρυον· πεινῶ,
πεινῶ· διψῶ, διψῶ· φερέτω τις κάρυον, φερέτω τις οἶνον.
φεῦ τοῦ καταράτου ἀνθρώπου, φεῦ τοῦ πονήρου· ἄπαγε,
ἄπαγε." ἡμεῖς δ' ἐθαυμάζομεν ἀκούοντες.

ὄρνιθιον ἐν οἰκίσκῳ

ρύγχιον

καμπύλος ↔ εὐθύς
ἔλαβον (λαβ-) <
λαμβάνω

ὦ τᾶν = ὃ φίλε

πεινάω = σιτίου δεῖ
διψάω = ὕδατος δεῖ
λοιδορία ↔ ἀπολογία

ἐπήνεσε < ἐπ-αινέω
ἐπ-αινέω = ἐγ-κωμιάζω

ἢ δραχμή

τὸ κάρυον

